

Categoria B

IDENTITAT OCULTA

4 de Novembre

- Laura? Estàs aquí?
- Sí, sí! Perdona'm. Hi havia la meva mare buscant no sé què... com si no hi haguessin prou ordinadors a casa!
- No passa res, de veritat.
- Sí que passa! Pffff.. n'estic farta! No t'ha passat mai B04x?
- El què?
- Doncs tot això! No et sens mai desplaçat? Com si no hi fessis res entre tota la gent, com si tot fos una mentida, tota la teva vida.
- Doncs sí, de fet sí. Però llavors penso en tu i tot em sembla millor.

11 de Novembre

- He tallat amb en Miquel. No podia més.
- Ja m'ho imaginava, sabia que ho faries tard o d'hora.
- Oh! I com ho sabies? No ho he fet pas perquè estiguessim malament, el que passa és que crec que ja no me l'estimo com abans; comença a entrar una altra persona a la meva vida.
- Entrar? Jo crec que encara que no te n'adonis, fa temps que hi és.

13 de Novembre

- B04x... fa temps que et vull preguntar una cosa...
- Quina?
- Qui ets?
- Perdona...?
- Sí, qui ets? Per què sempre parlem de mi? Per què no sé res de tu? Per què no em pots dir ni tan sols el teu nom?
- (B04x s'ha desconnectat de la conversa)

20 de Novembre

- Laura, perdona'm, no volia marxar així la setmana passada.
- Tranquil. No estic pas enfadada. Però... per què ho fas tot això? No t'importo?
- Que si m'importes? No et pots arribar a imaginar lo molt que t'estimo, i les ganes que tinc de fer-te meva, et desitjo tant que a vegades em faig por a mi mateix.
- Jo també t'estimo i et vull conèixer.
- Cara a cara?

- Sí.
- ...
- Què passa?
- No sé si és bona idea.
- Jo crec que sí. No vull continuar així; deixa'm venir amb tu a viure! Si us plau!
- No diguis bestieses.
- No són bestieses. Però entenc que no ho vulguis...
- És el que realment desitges?
- Sí, B04x, no en tinc cap dubte.
- A les 4 de la tarda del dia 24, t'estaré esperant a l'estació de Camps. (B04x s'ha desconnectat de la conversa).

Quina manera de perdre el temps! Era la quarta o cinquena vegada que em rellegia les converses, crec que ja me les sabia de memòria i tot! Però..., estranyament, com més ho feia, més coses em semblava que entenia... o només eren imaginacions meves?

Era un dia fred. Les últimes fulles dels arbres ja queien, ajudades pel vent. Un dia aparentment tranquil, en què res semblava que pogués anar malament. Estava assegut en un banc, portava allà deu minuts, i me'n quedaven deu més abans que arribés el tren. L'observava atentament, asseguda a l'altra punta de l'estació. Estavem tots dos sols, però a ella això li era indiferent. En cap moment es va girar per mirar qui era jo, ni tampoc canviava la posició, ni la mirada. Semblava que estigués en el seu propi món, on no entràvem ni el fred, ni el vent que li despentinava la seva llarga cabellera, ni tampoc jo.

Era bonica, vestia bé i semblava molt educada, però tenia un aire preocupat, presa d'ella mateixa. Feia molts dies que la seguia, dia i nit, sense descans. En part crec que fins i tot me n'havia acabat enamorant, la trobava tan interessant! Potser, en un futur, li podria demanar per sortir i tot, quan tot acabés... La seva mare m'havia explicat que abans era riallera i divertida. Jugava a tennis i cantava en un grup. Tenia pilons d'amics i les seves notes eres inmillorables. Sortia amb un noi fantàstic, fins que sense cap motiu ella el va deixar. Abans.

El tren va arribar a l'estació. Quan la vaig mirar ja estava dreta i creuava la porta del vagó. Vaig seguir-la i em vaig asseure a dos o tres seients darrera seu. El viatge no se'm va fer llarg. Tot el contrari, estava molt nerviós per tot el que podia arribar a passar quan tots dos baixéssim. Ella, segurament, no s'ho podia arribar a imaginar, però jo, malauradament, sí.

Vaig treure el paquet de tabac de la butxaca de l'americana i vaig encendre'n un. Al fer la primera calada, no vaig tenir la sensació reconfortant de sempre: aquell dia res em podia tranquilitzar, res.

“Senyors passatgers, els informem que d’aquí a dos minuts arribarem a l’estació de Camps. Les persones que hagin de sortir si us plau agafin totes les seves pertinenències i preparint-se per la sortida. Moltes gràcies”

Vaig veure com endreçava les coses i s’aixecava per anar cap a la porta. Jo vaig fer el mateix. Vam baixar alhora i quan ella tombà cap a un costat, jo ho vaig fer cap a l’altre. Em vaig amagar darrere una columna i vaig esperar. Cal dir que la meva espera no es va prolongar massa temps. Al moment d’amagar-me, la Laura ja estava parlant amb un home que portava un barret, una gavardina i unes ulleres de sol. Irreconeixible a primera vista. La conversa va ser curta i tota escoltada per mi, gràcies al micròfon que li havia instal·lat a la jaqueta dies abans.

- B04x? Ets tu?

- Sí.

- No m’ho puc creure, per fi et tinc aquí! Havia esperat tant aquest moment!

- Jo també! No saps quant...!

- Treu-te les ulleres, si us plau. Necessito veure el rostre de l’home amb qui tantes nits he somiat i, per fi, tinc a davant.

En aquell moment, al treure’s les ulleres i el barret, vaig veure l’horror reflexat a la cara de la jove. Per un moment, vaig sentir la seva por a la meua pell. Vaig veure com ell s’hi acostava a poc a poc i com ella retrocedia a un ritme més ràpid. Van intercanviar dues o tres paraules més, fins que ell la va agafar. Ella estava cridant. No hi havia ningú a l’estació...era el moment.

Vaig arrencar a córrer fins a ells, i, quan vaig treure la pistola de la butxaca, l’home va intuir per on anava la cosa i va arrencar a córrer també, però en sentit contrari, amb la mala sort d’ensopegar i caure a terra. No em va ser difícil emmanillar-lo i conduir-lo fins al cotxe dels meus companys. No tornaria a tocar cap noia mai més.

A la Laura, vaig optar per portar-la personalment a casa seva.

- Escolta... com vas descobrir on havíem quedat?

- Fàcil. Llegint les converses que teníeu pel messenger. No va ser difícil extreure-les del teu ordinador, gràcies a la teua mare, és clar.

- Sí... la veritat és que si no hagués estat per tots vosaltres... Tu sabies que ell...?

- Que era el teu professor de català? De fet sí. Però no el podíem detenir abans de tenir alguna prova com la d’avui. Demà mateix anirà al jutjat acusat de pederàstia. I s’ho ben mereix.

- Gràcies.

- No hi ha de què. Però deixa’m demanar-te un favor. Sigués feliç! Fes les coses que fan les noies de la teua edat i frueix el dia a dia.

- Ho faré.

Li vaig somriure i vaig veure com baixava del cotxe i caminava fins a la porta de casa seva. No podia treure-me-la del cap. Estava decidit que d’aquí a un temps l’aniria a buscar, quan tot

tornés a la normalitat. Vaig prémer l'accelerador i em vaig perdre entre la foscor de la nit. Aquí s'havia acabat la meva feina per ara.

Elisa Don Lapko